

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **MUDr. F. P.**, bytem, zastoupeného JUDr. Lubomírem Müllerem, advokátem se sídlem advokátní kanceláře Symfonická 1496/9, 158 00 Praha 5, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížova 25, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 9. 2012, č. j.,

t a k t o:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d ě n í:

Ve včas podané žalobě se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí vydané žalovanou 4. 9. 2012, kdy tato rozhodla tak, že rozhodnutí ČSSZ ze dne 28. 6. 2012 se zčásti mění tak, že v souladu s ust. § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s ust. § 24 odst. 5 zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích, ve znění pozdějších předpisů, se starobní důchod od 1. 4. 1993 zvyšuje a činí k tomuto datu 4.200 Kč měsíčně s tím, že ve zbývajících částech výroku se rozhodnutí potvrzuje.

Žalobce v žalobě uváděl, že 28. 3. 2011 si na OSSZ v Třebíči podal žádost o zápočet doby vysokoškolského studia. K žádosti předložil doklad o mimosoudní rehabilitaci, který obsahoval mimo jiné datum zahájení studia žalobce 1. 10. 1949 a jeho vyloučení 30. 9. 1951. O přiznání starobního důchodu požádal před dovršením 63 let – 1. 4. 1993. Společně s první splátkou starobního důchodu za výsluhu let bylo žalobci vyplaceno odškodnění ve výši 390

Kč za 26 měsíců služby v PTP-VTNP podle zákona č. 87/1991 Sb., ve znění zákona č. 267/1992 Sb. - „15Kč za každý měsíc této služby“. V rozhodnutí o přiznání důchodu ze dne 25. 3. 1993 je uvedeno, že rozhodnutí ČSSZ Praha bylo vydáno dle zákona o sociálním zabezpečení č. 100/1988 Sb. Žádost, kterou žalobce podal 28. 3. 2011 na OSSZ, byla rozhodnutím ČSSZ Praha ze dne 15. 6. 2001 zamítnuta pro nesplnění podmínek jiného paragrafu, než správného § 24 odst. 5, který uvedl žalobce ve své žádosti. Žalobce podal proti uvedenému rozhodnutí námitky, kdy žádosti žalobce nebylo opětovně vyhověno, pouze bylo rozhodnutí zčásti změněno tak, že nesprávně uvedený odkaz na ust. § 21 zákona č. 87/1991 Sb., se nahrazuje odkazem na ust. § 24 odst. 5 zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích. Ve zbývajících částech však rozhodnutí bylo potvrzeno. Proti tomuto rozhodnutí žalobce včas podal žalobu, Krajský soud v Brně ve věci vedené pod sp. zn. 41Ad 71/2011 rozhodl tak, že rozhodnutí ČSSZ ze dne 15. 6. 2011 zrušil pro vady řízení a věc žalované vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění tohoto rozsudku je mimo jiné uvedeno, že v dalším řízení je správní orgán vázán právním názorem, který ve zrušujícím rozsudku vyslovil Krajský soud v Brně. Dle tohoto názoru je třeba ve věci vydat nové rozhodnutí s odkazem na správné ustanovení zákona č. 87/1991 Sb. a soud v dané věci zaujal právní stanovisko, že pokud jde o žalobce, jsou u něho splněny podmínky ust. § 24 odst. 5 zákona č. 87/1991 Sb.

Žalobce pak dále uvedl v žalobě, že ČSSZ vydala 28. 6. 2012 nové rozhodnutí, v němž uvedla, že tento orgán zvyšuje žalobci od 1. 4. 1993 starobní důchod podle ust. § 24 odst. 5 zákona č. 87/1991 Sb., v platném znění. Dle žalobce je skutečnost však jiná. Rozhodnutím ČSSZ z 25. 3. 1993 mu byl přiznán starobní důchod od 1. 4. 1993. O zvýhodnění starobního důchodu podle ust. § 24 odst. 5 zákona č. 87/1991 Sb., žalobce požádal OSSZ v Třebíči 28. 3. 2011 a do října 2012 jeho žádost nebyla kladně vyřízena. Dle ust. § 24 odst. 5 zákona č. 87/1991 Sb., se má doba 6-ti roků studia na lékařské fakultě v 50. letech minulého století hodnotit pro účely žalobcova důchodového zabezpečení tak, že se každý z těchto 6 roků hodnotí jako 2 roky zaměstnání. ČSSZ se při výpočtu odškodnění za vyloučení z vysokoškolského studia k 30. 9. 1951 však neřídila ust. § 24 odst. 5 uvedeného zákona. V rozhodnutí ČSSZ, které žalobce žalobou napadá, v rozhodnutí z 4. 9. 2012 má žalobce přiznáno pro výpočet odškodnění za vyloučení z vysoké školy 12 roků zaměstnání pro účely jeho důchodového zabezpečení. Částka 3.543 Kč, která byla žalobci poukázána jako doplatek za dobu od 29. 3. 2006 do 21. 8. 2012, tj. za 76 měsíců, neodpovídá nároku podle ust. § 24 odst. 5 zákona č. 87/1991 Sb. Není proto pravdivé tvrzení ČSSZ, uvedené v rozsudku č. j. 41Ad 71/2011 – 25, které zní, že tímto rozhodnutím ČSSZ realizuje rozsudek Krajského soudu v Brně 41Ad 71/2011.

Uvedl, že forma finančního odškodnění vyloučených vysokoškoláků z politických důvodů podle ust. § 24 odst. 5 zákona č. 87/1991 Sb. byla v oblasti mimosoudních rehabilitací používána jako finanční odškodnění s cílem zmírnění i jiných křivd. Uvedl několik příkladů:

Ust. § 24 odst. 4 uvedeného zákona ve znění čl. I odst. 4 zákona č. 297/1992 Sb., věta první zní:

„Za účelem zmírnění křivd způsobených osobám uvedeným v § 18 odst. 1 zákona č. 87/1991 Sb., se k důchodu (doplnil – vypočítaného za výsluhu let) poskytuje příplatek 15 Kč za každý měsíc této služby“.

Oprávnění občané podle ust. § 5 odst. 1 a 2 zákona č. 357/2005 Sb., který je novelou zákona č. 87/1991 Sb., mají nárok na zvláštní příspěvek ve výši 2.500 Kč k důchodu (doplňuje – vypočítaného za výsluhu let) při splnění časové podmínky předcházejícího pobytu v zařízení po dobu alespoň 12 měsíců.

Oprávnění občané podle § 5 odst. 3 zákona č. 347/2005 Sb., který je novelou zákona č. 87/1991 Sb., ve znění § 5 odst. 4 zák. č. 108/2009 Sb., mají nárok na zvláštní příspěvek měsíčně 2.500 Kč i tehdy, jestliže omezení osobní svobody, které mělo trvat déle jak 12 měsíců, skončilo ze zdravotních důvodů před uplynutím 12 měsíců. Tato skutečnost se prokazuje dokladem o propuštění ze zdravotních důvodů.

Forma finančního odškodnění výše uvedených příkladů má jedno společné, tj. vyplácí se jako příplatek nebo jako zvláštní příspěvek ke starobnímu důchodu (vypočítaného za výsluhu let). Mají rovněž společnou motivaci, a to zmírnění následků křivd, zařazenou do § 1 odst. 1 písm. b) zákona č. 87/1991 Sb.

Žalobce 18. 7. 2012 zaslal ČSSZ námitky proti nesprávnému úřednímu postupu ČSSZ, a to z toho důvodu, že dle žalobce ČSSZ v rozhodnutí z 28. 6. 2012 prokazuje, že se necítí být vázána právním názorem, jak požaduje krajský soud v rozsudku č. j. 41Ad 71/2011-25 z 9. 3. 2012. Když žalobce pak obdržel rozhodnutí ČSSZ ze 4. 9. 2012 tedy rozhodnutí o námitkách zjistil, že ČSSZ se námitkami uplatněnými žalobcem nezabývala. Ve výroku rozhodnutí tohoto orgánu z 4. 9. 2012 je uveden odkaz na ust. § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., s poznámkou, že tento odkaz měl být zařazen do výroku rozhodnutí ze dne 28. 6. 2012 a jen nedopatřením se tak nestalo. Pokud jde o ust. § 56 odst. 1 písm. b), věta první zákona č. 155/1995 Sb., toto zákonné ustanovení zní, že „zjistí-li se, že důchod byl přiznán nebo vyplácen v nižší částce, než v jaké náleží, nebo byl neprávem odepřen, nebo byl přiznán od pozdějšího data, než od jakého náleží“ (provede se náprava). V případě žalobce důchod za výsluhu let byl v roce 1993 vypočítán správně, takže nelze použít ust. § 56, který je uveden ve výroku rozhodnutí ČSSZ ze 4. 9. 2012. Odkaz na § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb. není patřičný, neboť toto zákonné ustanovení nemá nic společného s přiznáním nebo odmítnutím žádosti žalobce o zápočet doby vysokoškolského studia podle žádosti žalobce z 28. 3. 2011.

Žalobce uvedl, že nemůže souhlasit s odůvodněním rozhodnutí ze dne 4. 9. 2012, kde je mimo jiné uvedeno: „výpočet zvýšení starobního důchodu žalobce na základě aplikace ust. § 24 odst. 5 zákona o mimosoudních rehabilitacích byl proveden správně v souladu s právním řádem ČR“. Žalobce uvedl, že není upřesněno, do které části právního řádu ČR byla zařazena směrnice, která podrobně pro všechny pracovníky ČSSZ popisuje jednotlivé úkony výpočtu.

Poukázal na ust. § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, dle kterého správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly důvodné rozdíly.

Touto zásadou se však žalovaná při vydání napadeného rozhodnutí neřídila. Žalobce uvedl následující:

Zná příslušníka PTP-VTNP, rok narození také 1930, kterému byl na jaře roku 1951 udělen odklad nástupu k výkonu vojenské služby z důvodu studijních, tak jako žalobci. V druhé polovině září 1951, když byl dotýčný zapsán studijním oddělením fakulty do 3. ročníku vysoké školy, stejně jako žalobce, dostal povolávací rozkaz k nástupu k výkonu základní vojenské služby, což bylo v rozporu s udělením odkladu narukování z důvodu studijních, stejně jako u žalobce. K útvaru PTP-VTNP nastoupili oba 1. 10. 1951, nastoupit museli, neboť nebyla jiná možnost. Dotýčný příslušník PTP-VTNP požádal v roce 1992 ČSSZ o finanční odškodnění podle § 24 odst. 5 zákona č. 87/1991 Sb., a jeho žádost byla bez průtahů kladně vyřízena. Žalobce pak uvedl, že dle šetření ombudsmana z dubna 2012 bylo z politických důvodů vyloučeno v letech 1948 -1956 z vysokých škol 100 000 studentů. Z nich bylo po roce 2009 odškodněno necelých 1 000 jednorázovým finančním příspěvkem vyplaceným přímo ministerstvem školství. V rozboru veřejného ochránce práv není údaj, kolika vyloučeným vysokoškolákům přiznala ČSSZ Praha po roce 1991 finanční odškodnění podle ust. § 24 odst. 5 zákona č. 87/1991 Sb. Žalobce zná jednoho, ČSSZ jich jistě musí znát daleko více. Nezáleží však na jejich počtu, ale na dodržování základní zásady činnosti správního orgánu, aby při správním řízení prováděném ČSSZ nevznikaly u skutkově shodných nebo podobných případů nedůvodné rozdíly.

ČSSZ o žádosti žalobce z 28. 3. 2011 rozhodovala již celkem čtyřmi rozhodnutími. V případě žalobce však přehlédla zásadu, jejíž dodržování ji ukládá ust. § 2 odst. 4 správního řádu. Tento nedostatek ČSSZ vytýká. Žádal, aby krajský soud vydal rozsudek, kterým zruší rozhodnutí ČSSZ z 28. 6. 2012 a rozhodnutí ze 4. 9. 2012 pro vady řízení a věc vrátí žalované k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaná uvedla, že rozhodnutím ČSSZ ze dne 25. 3. 1993 byl žalobci přiznán starobní důchod od 1. 4. 1993, a to včetně příplatku za prokázaných 26 měsíců služby u PTP ve výši 390 Kč měsíčně a dále byl žalobci přiznán zvláštní příplatek k důchodu podle zákona č. 357/2005 Sb., ve výši 2.676 Kč měsíčně. Dne 28. 3. 2011 podal žalobce žádost o úpravu důchodu zápočtu doby vysokoškolského studia. Tato žádost byla rozhodnutím žalované ze dne 15. 6. 2011 zamítnuta. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal námitky, o kterých žalovaná rozhodla dne 12. 9. 2011 a rozhodnutím ze dne 5. 6. 2011 zčásti změnila tak, že nesprávně uvedený odkaz na ust. § 21 zákona č. 87/1991 Sb., nahradila odkazem na ust. § 24 odst. 5 zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích. Ve zbývajících částech žalovaná své rozhodnutí potvrdila. Proti rozhodnutí žalované z 12. 9. 2011 žalobce podal žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který svým rozsudkem ze dne 9. 3. 2012 rozhodnutí žalované ze dne 15. 6. 2011 a ze dne 12. 9. 2011 zrušil. Krajský soud v Brně ve svém rozsudku uvedl, že doba přerušení studia od 1. 10. 1951 do 23. 11. 1953 představovala u žalobce nucené přerušení studia z důvodu politické perzekuce. Dle názoru soudu byly splněny podmínky ust. § 24 odst. 5 zákona č. 87/1991 Sb.

Žalovaná v návaznosti na rozsudek Krajského soudu v Brně vydala dne 28. 6. 2012 rozhodnutí, kterým žalobci zvýšila starobní důchod dle § 24 odst. 5 zákona č. 87/1991 Sb.,

a to od 1. 4. 1993. Žalovaná tak nesouhlasí s tvrzením žalobce, že žádost ze dne 28. 3. 2011 o úpravu důchodu nebyla do října roku 2012 kladně vyřízena. Žalobce dále uvádí, že rozdíl platby, která mu náležela před rozhodnutím Krajského soudu v Brně a platby, která mu byla vyplacena dne 22. 8. 2012, je nulový. Žalovaná uvádí, že podle ust. § 24 odst. 5 citovaného zákona, se má doba 6 let studia na lékařské fakultě v 50. letech hodnotit pro účely důchodového zabezpečení tak, že se každý z šesti roků hodnotí jako dva roky zaměstnání. Podle tvrzení žalobce se však žalovaná při výpočtu odškodnění za vyloučení z vysokoškolského studia neřídila podle § 24 odst. 5 zákona č. 87/1991 Sb. Žalovaná však namítala, že v souladu s tímto ustanovením zcela správně žalobci zohlednila dobu studia v rozsahu 12 let, jak sám následně žalobce uvádí. Na důkaz správnosti provedení zápočtu byl účastníku řízení v příloze napadeného rozhodnutí zaslán osobní list důchodového pojištění ze dne 23. 5. 2012. Tímto zápočtem byla zvýšena celková doba pojištění získaná žalobcem do data přiznání starobního důchodu na **47 roků** (dříve před rozsudkem KS v Brně činila **42 let**), takže v souladu s ust. § 22 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění účinném ke dni 1. 4. 1993, náleží žalobci výměra důchodu ve výši 73 % (dříve 68 %) průměrného měsíčního výdělku, při redukci ve výši 3.880 Kč, což činí 2.833 Kč (dříve 2.639 Kč). Dohromady s dalšími částkami uvedenými v osobním listu důchodového pojištění (a popsány i v rozhodnutí žalované ze dne 4. 9. 2012) činí výměra starobního důchodu ke dni 1. 4. 1993 částku 3.835 Kč (dříve 3.641 Kč), včetně zvýšení podle zákona č. 547/1992 Sb., pak částku 4.219 Kč. Jak však vyplývá z ust. § 4 zákona č. 547/1992 Sb., o zvýšení důchodu v roce 1993, zvýšení důchodu náleží i nad nejvyšší výměry důchodu nebo úhrn důchodů a nad nejvyšší výměry stanovené pro souběh důchodu nebo úhrnu důchodů a zvýšení důchodu pro bezmocnost; výše důchodu nebo úhrnu důchodů včetně zvýšení důchodu pro bezmocnost nesmí však po zvýšení podle tohoto zákona přesáhnout částku 4.200 Kč měsíčně. Starobní důchod žalobce tak ke dni 1. 4. 1993 činil 4.200 Kč měsíčně. I když tedy žalovaná v souladu s dispozicí Krajského soudu v Brně zhodnotila dobu studia žalovaného v rozsahu 12 let, výše starobního důchodu ke dni 1. 4. 1993 činí stále 4.200 Kč měsíčně, a to s ohledem na ust. § 4 zákona č. 547/1992 Sb., které stanoví nejvyšší přípustnou výši důchodu v roce 1993. Po propočtu všech valorizací pak současná výše starobního důchodu žalobce od 1. 1. 2012 činí 17.543 Kč měsíčně. Částky navýšení v jednotlivých letech od data 1. 4. 1993 jsou rozepsány v rozhodnutí žalované ze dne 28. 6. 2012. Z nich také vyplývá, že poslední navýšení důchodu v souladu s vyhl. č. 286/2011 Sb., náleží žalovanému od lednové splátky důchodu 2012.

Žalovaná pak uvedla ve vyjádření, že žalobce na několika případech poukazuje na různé formy finančního odškodnění spojené s vyloučením z vysokoškolského studia. Na závěr uvádí, že formy finančního odškodnění mají jedno společné – vyplácí se jako příplatek nebo zvláštní příplatek ke starobnímu důchodu. K tomu žalovaná uvedla, že s aplikací ust. § 24 odst. 5 zákona č. 87/1991 Sb., je spojeno dvojnásobné započtení vysokoškolského studia a sekundárně tak s tím související úprava (navýšení) důchodu; žalovaná tak postupovala správně, když postupovala dle ust. § 56 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů. Žalované v této souvislosti nepřísluší poskytovat jednorázový finanční příspěvek, či příplatek ke starobnímu důchodu.

Žalobce namítá, že v jeho případě nelze aplikovat ust. § 56 odst. 1 písm. b), neboť jeho důchod byl v roce 1993 vypočítán správně, přičemž není třeba jeho důchod za výsluhu let zvýšit. K tomu žalovaná uvedla, že pokud dodatečně zohlednila nové skutečnosti, mají takto nově zohledněné doby pojištění vliv na výši důchodu, který byl dříve přiznán. Může se přitom jednat o skutečnosti nově nastalé nebo o skutečnosti, které sice nastaly dříve, avšak v době

rozhodování o přiznání důchodu nebo o výplatě důchodu tyto skutečnosti nebyly známy, resp. byly přehlédnuty a přihlíží se k nim tedy dodatečně. Důchod je v takovém případě nutno upravit dle uvedeného ust. § 56 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění, který na uvedené dopadá.

Žalobce dále uvedl, že není upřesněno, do jaké části právního řádu byla zařazena směrnice, která podrobně pro pracovníky ČSSZ popisuje jednotlivé úkony výpočtu důchodu. K tomu žalovaná uvedla, že se při výpočtu důchodu řídí platnou právní úpravou, především tak speciálním zákonem, tj. zákonem č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, který způsob výpočtu důchodu upravuje.

K tvrzení žalobce, že zná příslušníka PTP-VTNP, jenž je v obdobné situaci jako žalobce, přičemž jeho žádosti o finanční odškodnění dle ust. § 24 odst. 5 zákona č. 87/1991 Sb., bylo vyhověno, se žalovaná vyjádřit nemůže, neboť žalobce neupřesňuje, o kterého konkrétního žadatele se v popisovaném případě jedná. Úvahy žalobce, kolik ČSSZ musí znát poškozených vysokoškolských studentů, jsou v dané věci irelevantní.

S ohledem na výše uvedené žalovaná navrhovala zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Skutková zjištění a právní zhodnocení věci soudem.

28. 3. 2011 žalobce uplatnil prostřednictvím OSSZ v Třebíči žádost o úpravu starobního důchodu dle zákona č. 87/1991 Sb., když žádal zápočet doby vysokoškolského studia, když dle potvrzení ze 4. 6. 2010 byl nucen opustit lékařskou fakultu, protože byl zrušen jeho odklad k nástupu vojenské služby z politických důvodů.

15. 6. 2011 ČSSZ rozhodla ve věci žalobce o úpravu starobního zákona podle zákona o mimosoudních rehabilitaci tak, že pro nesplnění podmínek ust. § 21 zákona č. 87/1991 Sb., žádost zamítla. V odůvodnění rozhodnutí pak uvedla, že podmínky nároku na úpravu starobního důchodu podle zákona o mimosoudní rehabilitaci, zápočtem doby vysokoškolského studia, nebyly splněny. Podle předloženého potvrzení ze 17. 5. 2011 nebyla prokázána studijní rehabilitace, tj. vyloučení ze studia, nebylo prokázáno splnění podmínek zákona č. 87/1991 Sb. Účastníku řízení, jak uvedeno, nadále náleží starobní důchod a zvláštní příspěvek podle zákona č. 351/2005 Sb.

Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal námitky, když s rozhodnutím nesouhlasil. Žalovaná v námitkovém řízení rozhodnutí z 12. 9. 2011 rozhodnutí ČSSZ ze dne 15. 6. 2011 ve výroku z části změnila tak, že nesprávně uvedený odkaz na ust. § 21 zákona č. 87/1991 Sb., nahradila odkazem na ust. § 24 odst. 5 zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích a ve zbývajících částech rozhodnutí potvrdila.

Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal včas žalobu a rozsudkem Krajského soudu v Brně pak byla obě citovaná rozhodnutí zrušena pro vady řízení a věc vrácena žalované

k dalšímu řízení. Z odůvodnění rozsudku č. j. 41Ad 71/2011 – 25 vyplynulo, že dle § 1 odst. 1 zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích, zákon se vztahuje na zmírnění následků některých majetkových a jiných křivd vzniklých občanskoprávními a pracovněprávními úkony a správními akty, učiněnými v období od 25. 2. 1948 do 1. 1. 1990 v rozporu se zásadami demokratické společnosti, respektující práva občanů vyjádřena Chartou Organizace spojených národů, Všeobecnou deklaraci lidských práv a navazujícími mezinárodními pakty o občanských, politických, hospodářských, sociálních a kulturních právech. Podle § 18 odst. 3 uvedeného zákona, zrušují se rozhodnutí, jimiž byli žáci a studenti vyloučeni ze studia na školách poskytujících střední nebo vyšší vzdělání a na vysokých školách, pokud se tak stalo v důsledku politické perzekuce nebo postupu porušujícího obecně uznávaná lidská práva a svobody. Studijní rehabilitace se řídí pokynem příslušného rezortního ministra. Podle § 24 odst. 5 uvedeného zákona, za účelem zmírnění křivd způsobených vyloučením ze studia studentů vysokých škol se doba jejich vysokoškolského studia hodnotí pro účely důchodového zabezpečení tak, že se rok studia včetně let předepsaných pro skončení tohoto studia, které nebylo možno z důvodu vyloučení absolvovat, započítává jako 2 roky zaměstnání.

V odůvodnění tohoto rozsudku pak uvedeno, že Krajský soud v Brně po provedení důkazů listinných, založených v dávkovém spise žalobce a listinných důkazů předložených samotným žalobcem, dospěl k závěru, že žaloba žalobce důvodná je, neboť soud má za to, že z potvrzení ředitele Archivu Masarykovy univerzity vyplývá, že období od 1. 10. 1951 do 25. 11. 1953 bylo obdobím, kdy žalobce byl nucen z důvodu politické perzekuce přerušit studium na Lékařské fakultě Masarykovy univerzity, a to z důvodu, že dříve mu povolený odklad k nástupu vojenské prezenční služby z důvodů studijních mu byl perzekučně zrušen a žalobce byl nucen nastoupit k výkonu vojenské služby se zařazením k PTP-VTNP. V rámci výkonu vojenské prezenční služby u PTP byl pracovně zařazen po dobu 659 dní, tedy bez dvou měsíců 2 roky na práci v I. AA kategorii v hlubinných dolech, kdy tato práce byla ukončena až ke dni 25. 11. 1953, jak vyplynulo z předloženého osobního listu důchodového zabezpečení. Z toho tedy vyplývá, dále pak i podpůrně z rozhodnutí Pozemkového úřadu Okresního úřadu Brno – venkov z 16. 1. 1992 o schválení dohody o vydání nemovitostí, a to pozemku v obci Rosice, katastrální území Rosice žalobci, že jeho tvrzení o nuceném ukončení studia v období od 1. 10. 1951 do 23. 11. 1953 bylo z důvodu politické perzekuce, neboť i z potvrzení Masarykovy univerzity vyplynulo, že se jednalo o nucené přerušení studia v důsledku zrušení odkladu k nástupu vojenské prezenční služby. Z toho tedy vyplývá, že nucené přerušení studia, které nelze dle názoru soudu vykládat jinak, než jako vyloučení ze studia z politických důvodů v období od 1. 10. 1951 do 23. 11. 1953, nebylo z důvodu studijních ani z žádných důvodů jiných, zdravotních nebo jiných osobních.

Soud uvedl, že má za to, že skutečnost, že v tomto případě byly splněny u žalobce podmínky ust. § 24 odst. 5 zákona č. 87/1991 Sb., byla prokázána.

Vzhledem k tomu, že rozhodnutí žalované je rozhodnutí, které tento názor nesdílí, bylo toto rozhodnutí zrušeno, včetně rozhodnutí prvostupňového, vydaného 15. 6. 2011.

Uvedeno dále, že navíc obě tato rozhodnutí jsou rozhodnutími vadnými, neboť rozhodnutí vydané 15. 6. 2011 žádost žalobce zamítá, pro nesplnění podmínek § 21 zákona č. 87/1991 Sb., když podmínky stanovené v § 21 uvedeného zákona se žádostí žalobce vůbec

netýkají a žalovaná, která z důvodu této podstatné vady měla rozhodnutí prvostupňové zrušit, pouze ho změnila v tom směru, že odkaz na ust. § 21 mění na ust. § 24 odst. 5.

Soud tedy obě rozhodnutí zrušil a dle § 78 odst. 5 s.ř.s. zavázal žalovanou právním názorem, který vyslovil ve zrušujícím rozsudku a jímž je žalovaná vázána. Krajský soud uvedl, že zrušil obě rozhodnutí žalované, když v dalším řízení je třeba vydat rozhodnutí nové, s odkazem na správné ustanovení zákona č. 87/1991 Sb., a soud v dané věci zaujal stanovisko, že pokud jde o žalobce, jsou u něho splněny podmínky ust. § 24 odst. 5 zákona č. 87/1991 Sb.

Na základě tohoto rozsudku krajského soudu pak bylo vydáno v námitkovém řízení nové rozhodnutí 4. 9. 2012, jehož výrok soud citoval, když výše starobního důchodu k 1. 4. 1993 se zvyšuje na částku 4.200 Kč měsíčně. V odůvodnění rozhodnutí mimo jiné uvedeno, že ohledně odůvodnění žalovaná konstatuje, že v souladu s ust. § 68 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, není odůvodnění rozhodnutí třeba, jestliže správní orgán I. stupně účastníku řízení v plném rozsahu vyhoví. V případě účastníka řízení OSSZ napadeným rozhodnutím plně vyhověla jeho žádosti. Při aplikaci ust. § 24 odst. 5 zákona o mimosoudních rehabilitacích předmětnou dobu studia na vysoké škole v rozsahu 6 let zhodnotila jako dobu pojištění ve dvojnásobném rozsahu, tedy celková doba pojištění činí 47 roků. Teoreticky tedy lze akceptovat, že v napadeném rozhodnutí není část označená jako odůvodnění. Přesto však žalovaná konstatovala, že napadené rozhodnutí obsahuje údaje, které lze považovat za odůvodnění a jako takové měly být takto označeny. Jedná se o odstavce následující za výpočty valorizací na třetí straně rozhodnutí dole, kde je rozveden postup stanovení nové měsíční výše starobního důchodu účastníka řízení ke dni přiznání důchodu, dále konstatování o realizaci rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 9. 3. 2012 a sdělení o rozsahu doplatku zvýšeného starobního důchodu za dobu 5 let zpětně ode dne uplatnění nároku, tedy od 29. 3. 2012. K poznámce účastníka řízení v námitkách ohledně umístění a splatnosti částky 390 Kč přiznané jako odškodnění za službu v PTP žalovaná uvedla, že v souladu se systematikou zákona o důchodovém pojištění je i při prezentaci postupu stanovení výše důchodové dávky nejprve uváděná základní výměra důchodu, následně procentní výměra (v případě účastníka řízení se jedná o jednu částku, neboť v době přiznání důchodu v roce 1993 byl důchod stanoven pouze jednou částkou z průměrného měsíčního výdělku), dále následují případná další zvýšení podle zákona o důchodovém pojištění, např. za dobu zaměstnání po nároku apod., potom případná snížení podle zákona o důchodovém pojištění, např. při přiznání předčasného starobního důchodu a dále pak všechny příplatky k důchodu, které případně náleží podle ostatních zákonů. Postup stanovení nové výše důchodu ke dni jeho přiznání, tj. k 1. 4. 1993, po zápočtu doby vysokoškolského studia účastníka řízení ve výši dvojnásobku doby, tedy započtení dalších 6 let doby pojištění, byl po přezkoumání shledán správný a odpovídajícím právním předpisům ve znění účinném k příslušnému datu. Text napadeného rozhodnutí, kde je konstatováno, že tímto rozhodnutím je realizován rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 9. 3. 2012, č. j. 41Ad 71/2011 – 25 je v obdobných případech povinnou součástí rozhodnutí, která ČSSZ vydává na základě rozhodnutí soudu, neboť je tím zachována kontinuita a věcná a časová provázanost rozhodovacích pravomocí jednotlivých orgánů. Námitka účastníka řízení, že napadeným rozhodnutím ze dne 28. 6. 2012 nebyl realizován citovaný rozsudek Krajského soudu v Brně, neodpovídá skutečnosti, neboť tímto rozsudkem byla zrušena dvě předcházející rozhodnutí vydaná ČSSZ ze dne 15. 6 a 12. 9. 2011 ve věci starobního důchodu účastníka řízení a ČSSZ bylo uloženo v pokračujícím řízení vydat nové rozhodnutí, v němž bude respektováno právní stanovisko soudu, že účastník řízení splňuje podmínky pro úpravu starobního důchodu podle

ust. § 24 odst. 5 zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích, ve znění pozdějších předpisů. Rozhodnutím ze dne 28. 6. 2012 ČSSZ vyhověla tomuto rozsudku Krajského soudu v Brně a účastníku řízení započítala v souladu s ust. § 24 odst. 5 zákona o mimosoudních rehabilitacích dobu studia v rozsahu dvojnásobku délky trvání studia, tedy celkem 12 let doby pojištění. Na důkaz správnosti provedení zápočtu byl účastníku řízení v příloze napadeného rozhodnutí zaslán nový osobní list důchodového pojištění ze dne 23. 5. 2012. Tímto zápočtem byla zvýšena celková doba pojištění (zaměstnání) získaná účastníkem řízení do data přiznání starobního důchodu tj. do 31. 3. 1993, na 47 roků, takže v souladu s ust. § 22 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, ve znění účinném k 1. 4. 1993, náleží účastníku řízení výměra důchodu ve výši 73 % (50 % + 23 % od 26 roku zaměstnání) průměrného měsíčního výdělku, po redukci 3.880 Kč, což činí 2.833 Kč, dále 15,75 % průměrného měsíčního výdělku za 1 107 dnů zaměstnání po vzniku nároku na starobní důchod, což činí 612 Kč a rehabilitační příspěvek 15 Kč za 26 měsíců služby PTP, což činí 390 Kč. Celkem pak nově starobní důchod činí ke dni 1. 4. 1993 měsíčně 4.200 Kč. Po propočtu všech valorizací pak současná výše starobního důchodu účastníka řízení od 1. 1. 2012 činí 17.543 Kč měsíčně. Proti takto stanovené výši starobního důchodu účastník řízení námitky nevznasl. ČSSZ k obsahu námitky, v němž účastník řízení napadá nesoulad mezi stanovenou výší důchodu a avizovanou výší důchodu v oznámení o výplatě důchodu, které je uvedené na konci napadeného rozhodnutí ze dne 28. 6. 2012 konstatuje, že oba údaje týkající se aktuální výše důchodu uvedené ve výrokové části rozhodnutí a v oznámení o výplatě důchodu, které není součástí rozhodnutí a plní pouze informativní úlohu, jsou stejné. V tomto ohledu jsou tedy námitky účastníka řízení bezpředmětné.

ČSSZ konstatovala po přezkoumání, že výpočet zvýšení starobního důchodu účastníka řízení na základě aplikace ust. § 24 odst. 5 zákona o mimosoudních rehabilitacích byl proveden správně a v souladu s právním řádem ČR. ČSSZ dospěla po přezkoumání rozhodnutí ze dne 28. 6. 2012 v řízení o námitkách k závěru, že napadené rozhodnutí postrádá pouze odkaz na ust. § 56 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění, na základě něhož lze provést vlastní zvýšení starobního důchodu. Tento nedostatek však nebyl předmětem obsahu námitek účastníka řízení, je odstraněn částečnou změnou výroku napadeného rozhodnutí uvedenou ve výroku rozhodnutí vydaného v námitkovém řízení. Ohledně zbývajících výrokové části je napadené rozhodnutí v souladu s právními předpisy a lze je tudíž potvrdit.

Krajský soud v Brně konstatuje, že z dávkového spisu bylo zjištěno, že při výpočtu starobního důchodu k 1. 4. 1993 žalobce měl celkovou dobu pojištění 41 roků a 301 dnů (zaokrouhleno na 42 roků) a poté, kdy byl aplikován zrušující rozsudek Krajského soudu v Brně a žalovaná uznala, že na žalobce se vztahuje ust. § 24 odst. 5 zákona č. 87/1991 Sb., a vysokoškolské studium je mu počítáno 1 rok za 2 roky, celková doba pojištění činí 47 roků (přesně 47 roků a 174 dnů).

Z dokladů založených v dávkovém spise žalobce, týkající se výpočtu starobního důchodu žalobce k datu 1. 4. 1993, žalovaná tedy vycházela již z jiné doby pojištění, a to 47 roků, oproti původně stanovené době pojištění 42 roků.

Podle § 24 odst. 5 zákona č. 87/1991 Sb., za účelem zmírnění křivd způsobených vyloučením ze studia studentů vysokých škol se doba jejich vysokoškolského studia hodnotí

pro účely důchodového zabezpečení tak, že se rok studia včetně let předepsaných po ukončení tohoto studia, které nebylo možno z důvodu vyloučení absolvovat, započítává jako 2 roky zaměstnání.

Krajský soud konstatuje, že žalovaná plně respektovala rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 41Ad 71/2011 – 25 a v případě žalobce skutečně jeden rok vysokoškolského studia žalobce pro účely důchodového zabezpečení započítala jako dva roky zaměstnání, což vyplývá z přiložených osobních listů důchodového pojištění z roku 1993 a z roku 2012, jak soud již konstatoval.

Pokud jde o starobní důchod žalobce, ten byl přiznán na základě jeho žádosti, která je v dávkovém spise založena, od 1. 4. 1993.

Žalovaná při výpočtu starobního důchodu žalobce musela vycházet z tehdy platného zákona o sociálním zabezpečení č. 100/1988 Sb., kdy v § 22 byl stanoven výpočet starobního důchodu, který žalovaná podrobně vysvětlila ve svém písemném vyjádření k žalobě. Žalovaná při výměře výše starobního důchodu žalobce musela respektovat zákon č. 100/1988 Sb., a dále zákon č. 547/1992 Sb., o zvýšení důchodů v roce 1993. Dle § 4 odst. 1, zvýšení důchodů náleží i nad nejvyšší výměry důchodu nebo úhrn důchodů a nad nejvyšší výměry stanovené pro souběh důchodů nebo úhrn důchodu a zvýšení důchodu pro bezmocnost; výše důchodu nebo úhrnu důchodů včetně zvýšení důchodů pro bezmocnost nesmí však po zvýšení podle tohoto zákona přesáhnout částku 4.200 Kč měsíčně.

Soud uzavírá, že žalovaná plně respektovala ust. § 24 odst. 5 zákona č. 87/1991 Sb., v případě žalobce, což vyplývá z osobních listů důchodového pojištění i z výpočtu výše starobního důchodu provedeného v roce 1993 a v roce 2012 k datu 1. 4. 1993, jak jsou založeny v dávkovém spise žalobce, musela však respektovat při výpočtu výše starobního důchodu zákon č. 100/1988 Sb., který platil v době, ke kterému byl starobní důchod žalobce přiznán a také zákon o zvyšování důchodu v roce 1993, jeho § 4 odst. 1 (v němž byla stanovena maximální výše důchodu).

Soud má také za to, že správně v rozhodnutí žalované ze 4. 9. 2012 byl uveden § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., ve spojení s ust. § 24 odst. 5 zákona č. 87/1995 Sb.

Žaloba tedy důvodná není, neboť žalovaná plně při vydání nového rozhodnutí respektovala rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 41Ad 71/2011 – 25 a v případě žalobce bylo plně respektováno ust. § 24 odst. 5 zákona č. 87/1997 Sb. Proto soud žalobu dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1, 2 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, žalovaná nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona, proto žádnému z účastníků náklady řízení nebyly přiznány.

P o u ě n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 18. prosince 2013

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Marie Šeregelyová